

ШУМАДИНЈА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издаватель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Теч. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четврткомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 24

Мртва глава.

(Продужено)

„Имате право, ако е генералъ Марсо обећао, онъ ће сигурно и учинити“.

„Онъ е зацъло обећао“.

„О, неумемъ вамъ казати, колико самъ вамъ признателна. А како вамъ е обећао, кажите!“

„Сасвимъ просто обећао е, да ће намъ бити на руци. Клеберъ поставио га е за врховногъ заповѣдника западне войске, и онъ ће се сутра на вече у Ванде-у кренути.“

„Сутра на вече! Па ми нећемо имати времена да се спремимо“.

„Нама ништа нетреба спремати се“.

„Како то? я не разумемъ“.

„Онъ ће вашегъ отца собомъ повести“.

„Мога отца повести съ републиканскомъ войскомъ?“

„Есть као свога секретара. Кадъ се наеданпутъ у Ванде-и види, да ће генералу Марсо-у свою племићку рѣчь, да противъ Француске неће воевати, па едне ноћи биће пуштень, да побегне, изъ Ванде доватиће се Бретанѣ, а одатле ние далеко Енглеска. Па кадъ се у Лондону сигурно намести, писаће вама, те ћу вамъ пасошъ извадити, и онда можете и ви у Лондонъ отићи“.

„Сутра“, узвикне Хелена „дакле сутра ће мой отаць на путь!“

„Само несмемо ни мало времена губити“.

„Мой отаць незна ништа о томъ“.

„Ви му одма явите“.

„Заръ јоштъ ово вече?“

„Јоштъ ово вече“.

„Али како ћу, кадъ е већ доцканъ?“

„Ето вамъ грађанска билета, а и я ћу васъ пратити“.

„Имате право. Дайте ми е“.

Я јој предамъ билету и она е мете у недра.

„Дайте ми садъ вашу руку“.

Пружимъ јој руку, и тако поћемо сокакомъ далъ. Кадъ до оногъ места доћемо, гдѣ смо се јуче састали застане она и рекне: „Чекај ме ту“.

Я се поклонимъ и останемъ, а она ује у еданъ стари хотелъ; после четвртъ сата врати се натрагъ. „Айде-те самномъ“, рекне ми „мой отаць желио би васъ видити, да вамъ благодари“. И съ тимъ ме узме подъ руку. Кадъ до врата доћемо, извуче ключъ изъ цепа, отвори врата, и одведе ме на други спратъ, гдѣ на еднимъ собнимъ вратима особитимъ начиномъ куцне. На ово отворе се врата, и еданъ човекъ око 50. година промоли главу. Био е обученъ као радникъ, и чинио се да ради кнъ и говезки посао. Но по првимъ речма, кое проговори, могао се познати да е велики господинъ и аристократа. „Господине!“ рекне ми овај човекъ, кадъ смо у собу ушли, „самъ васъ е Богъ къ нама послао, и я васъ трамамъ као нѣговогъ вѣстника. Ел' истина, да ми можете и да ми оћете животъ избавити?“ Я му приповедимъ све. Кажемъ му да е генералъ Марсо обећао, да га сутра са собомъ као секретара поведе и да ништа више одъ нѣга не тражи, до заклетве да неће никадъ са страномъ войскомъ противъ Француске воевати. „Я се овде вама на то заклинѣмъ одъ свегъ срдца, а сутра ћу се нѣму наново заклети“.

„Хвала вамъ съ мое и нѣгове стране“.

„Но кадъ ће полазити генералъ Марсо?“

„Сутра“ одговоримъ му я.

„Оћу ли јоштъ вечерасъ къ нѣму отићи?“

„Ако имате вољу, болъ е вечерасъ; онъ ће васъ радо примити“. Отаць и кћи погледе едно у друго.

„Я мислямъ, отаць“ рекне Хелена „да неће съ горегъ бити, ако вечерасъ тамо одете“.

„Добро али како ћу кадъ немамъ грађанске билете“.

„Ето вамъ мое, узмите, проговоримъ я“.

„А како ћете ви после“.

„За мене е лако, я самъ свуда познатъ“.

„Гдѣ седи генералъ Марсо?“

„У универзитетскомъ сокаку №. 40. кодъ свое сестре“.

„Оћете ли ме ви къ нѣму одвести?“

„На сваки начинъ, ерѣ треба после господичну вашу кћерѣ натрагъ да одведемъ, кадѣ ви кодѣ генерала остнаете“.

„Како ћу вамъ за толику доброту благодарити?“

„Да ми оставите да и вашу кћерѣ јоштѣ избавимъ“.

„Ја вамъ се у свему подпуно повѣравамъ“. И затимъ узме шеширѣ у руке и погаси свеће. Ми се спустимо низъ степене према месечини, која е крозъ прозоре ходника светлила. На капиј узме онѣ своју кћерѣ подѣ руку; а ја самъ на 10. корака за њима ишао. За неколико минута доспѣмо до куће генералове. Тада имъ се ја приближимъ.

„То е добаръ знакъ“ рекнемъ; „изволте садѣ горе, а ја ћу овдѣ господичну чекати“.

„Јоштѣ еданпутѣ хвала вамъ, и съ Богомъ“, одговори отацъ њѣвѣ и пружи ми руку. „Бзикъ мой нема доволно речи, да изрази, шта за васъ у овомъ тренутку осећамъ. Но надамъ се да ће Богъ кадгодѣ дати, да вамъ мою благодарностѣ дѣломъ покажемъ“.

На то му ништа не одговоримъ, но само стиснемъ му руку. Онѣ уђе у кућу а за њимъ и његова кћи; но на измаку притисне ми и она руку. Не прођу ни десетѣ минута, а она опетѣ изиђе. „Како е?“ запитамъ ја.

„Вашѣ приятель Марсо заиста е вреданъ да вашѣ буде приятель, ерѣ е ваљанъ човекъ. Видио е да би ја рада била, да се до полазка њиовогъ одѣ отца не раздвајамъ, и садѣ ми његова сестра спрема креветѣ у својој соби. Сутра до мрака отацъ ће мой бити сасвимъ у сигурности; сутра — ако мислите, да е благодарностѣ едне чувствујуће кћери, којој сте отца ви избавили, вредна да е примите — дођите око десетѣ сати у вече у познати сокакъ, гдѣ ја живимъ, и увѣрите се сами, колико самъ вамъ признателна“.

„О, зацѣло ћу доћи. Ђл' вамъ јоштѣ што рекао, да ми кажете?“

„Онѣ вамъ благодари за вашу билету, и моли васъ да ме одма къ њму пустите, да се къ њму вратимъ“.

„Идите дакле драга Хелена!“ рекнемъ ја, и најпре уватимъ е за руку и метнемъ исту на мое срце. Као и јуче она ми пружи чело и одговори: „Сутра имаћемо више времена“.

Докъ самъ јој мое устне на челу држао, држао самъ на моме срцу притиснуту несамо њѣну руку, него и груди њѣне које су јако одскакале, и само срце њѣно, које се чинило да гласно куца. Кадѣ се раздвојимо ја се вратимъ кући више радостанъ душомъ него икадѣ пре. Да'л е то одтуда долазило, што самъ знао, да самъ добро и благородно дѣло учинио? Или е узрокъ томе било ово дражестно створењѣ, које самъ већ почео страстно волети? Незнамъ да'л самъ ту ноћ спавао или буданъ био. Но толико се добро опоминѣмъ, да самъ све красоте и милине природне у себи осећао. Ноћ ми се учини година, а данѣ се одужи као вѣчностѣ. Хтео самъ и силомъ време напредѣ да терамъ, и да га опетѣ задржимъ, да не би ми еданѣ тренутакъ одѣ живота изгубио, који ми е у овакој сласти јоштѣ остао. Идуће вече био самъ у деветѣ сати већ у ономе познатомъ сокаку, и чекао самъ на уговореномъ месту. Нисѣ прошло ни по сата, а ја Хе-

лену угледамъ гдѣ са стране долази. Чимъ до мене дође, обавио ми руке око врата, и проговори: „Избављѣнъ! Отацъ ми е садѣ сасвимъ избављѣнъ! И ви сте њѣговѣ избавитель! О, да знате како васъ любимъ и волимъ!“ Четрнаестѣ дана после овогъ састанка добио Хелена писмо, у комъ јој се јављало, да јој е отацъ срећно у Енглеску дошао. Другогъ дана затимъ донесемъ јој пасошѣ, који самъ преко приятеля извадио да и она иде. Кадѣ га у руке узме, полете јој сузе, погледа ме жалостно и проговори: „Зарѣ ви мене тако волете?“ „Волимъ васъ већма одѣ мога живота“, одговоримъ ја „но вашемъ самъ отцу дао мою поштену речѣ, да ћу васъ избавити и къ њму послати, па ту речѣ морамъ пре свега одржати“.

„Онда знайте да ја мою речѣ немогу одржати“, рекне ми она. „Ако сте ви тако тврди, да мене можете пустити да идемъ, ја самъ толико слаба, да се одѣ васъ немогу растати“. Ја е загрлимъ и полюбимъ, и она по несрећни у Паризу остане.

(продужение слѣдуе)

М а л е п р и ч е.

(Вѣшта крађа) — Изѣ Француске вароши Тулуза јављало новине слѣдујући догађај изѣ когъ се види, да удаљѣние Француске провинције нису у вѣштини крађе далеко иза Париза натрагъ остале: Една богато обучена госпоња дошла е на сѣјномъ интову предѣ едну помодарску трговину, и уђе унутра, да пазари. Госпоња е покупувала много фини ствари, даде себи рачунъ направити, и понуди првогъ у дућану калѣу, да съ њомъ иде на интову њѣвној кући, гдѣ ће му њѣвѣ касирѣ рачунъ исплатити. Калѣа сѣдне съ госпоњомъ у интовѣ; кола одеде и стану предѣ едно грдно здание. Госпоња уђе съ калѣомъ у едну велику салу, гдѣ јѣ прими еданѣ озбиљногъ и достојногъ изгледа човекъ. „Свршите съ овимъ господиномъ посао“, рекне госпоња овомъ човеку, — затимъ оде напољ и за неколико тренутака одсутѣни она на интову. Кадѣ е калѣа позадуго био самъ са онимъ човекомъ, који га е одѣ главе до пете пазљиво мерио и проматрао, досади му се најпосле, и онѣ рекне ономе господину нестрпеливо: „Ја молимъ за новце“. — „Шта?“ — Ја молимъ да ми исплатите штофовѣ, шаловѣ, марамѣ, свилу, и т. д“. — „Будите ви безѣ бриге, ја ћу за то добарѣстати“. — „За шта ћете добарѣстати?“ — „За ваше оздрављѣнѣ; будите само на миру“. Сиромѣ калѣа мислио е, да има посла са кућевнимъ настойникомъ отѣне господѣ, а онѣ е у самој ствари стојао предѣ лѣкарѣомъ тамошњѣгъ заведения за лудѣ. Госпоња е сирѣчь, пре него што е отишла у болту, да пазари, говорила томе лѣкарѣу, да ће му довести свога млађегъ брата, који е лудѣ и који себи уображава, да е онѣ калѣа некакве помодарске трговине, па у лудилу своје све единако иште новаца за продате шаловѣ и штофовѣ и прочѣ. Лѣкарѣ пакъ са своје стране мислио е, да има предѣ собомъ лудогъ човека, и хтео е съ њимѣ као съ таквимъ и да поступа. Калѣа е искао, да му се исплати рачунъ, а лѣкарѣ му е понудио већ спремлѣну за њѣга собу међу другима сумашедшима. Младић се разлѣти и развече, и то лѣкарѣа јоштѣ већма утврди у томе, да е онѣ заиста лудѣ. Већ е хтео лѣкарѣ да употреби насилна средства и да га одведе у ладно купатило; кадѣ наеданпутѣ заште

сироме калѣ перо и артију, да пише своје господару, да овај по њга дође. Лѣкаръ му донесе артие писмо буде написано; после едно по сата дође занста господаръ да свога калѣ ослободи. О младој госпои пакъ небяше нигди више ни трага ни гласа; она е по свой прилици ово време употребила на то, да изъ вароши умакне.

Разне новости.

Пре некогъ времена явили смо ми у овомъ листу по другимъ новинама разпротрто астрономско извѣстие да ће 1. Юния ове год. (13. Юн. по рим. кал.) ударити една комета о нашу земљу, и да ће 3. Юн. светъ т. е. наша земља пропасти. О томе нисмо далъ ништа хтели вѣдати, еръ и друге стране новине мало а многе нимало нису више о томе говориле. Као што се по новинама примѣчава, у Француской највећма су се уплашили. Бечке новине „Преса“ одъ 19. ов. месеца доноси о томе слѣдује: „у целой Француской, па и у самомъ просвѣтеномъ Паризу разпротрто е то увѣренъ да ће 1. Юния светъ или болъ рећи само наша земља ударити се съ едномъ кометомъ и пропасти. Има люди, кои су сбогъ тога што се край свету приближуе и свой тестаментъ начинили, немислећи ни мало ко ће га по томе тестаменту наслѣдити, кадъ онда не-би ни кога у животу било. Та чудновата шада не само да е у Паризу него и у целой Француской одвећ озбиљно кодъ свию примѣна; и ми смо се зачудили кадъ смо у францускимъ новинама „Монитеру ди-кавадо“ читали писмо едного бив. морепловца, кои своимъ сограђанима утѣшително извѣстие явля: да е она комета, коя се могла съ нашомъ земљомъ ударити, јоштъ 21. Декем. прошле године у Америки надъ земљузомъ Панамомъ показала, и никакве штете ние учинила. Ова комета показуе се у 292. године еданпутъ. Последњи путъ она се видила 1556. године, и по томе требало би да се 1848. године показала.“ Све што се до садъ говорило и писало о овој пропасти земљѣ, по већој части узима се кодъ разборити люди за шалу и изсмеваю астрологе и оне кои то вѣрую и одъ тога се плаше. Енглески звѣздочтеци кои су највѣштѣи, ништа о томе не говоре. Еданъ одъ најболѣи астролога француски казао е да неће ударити та планета и да неће пропасти светъ; кадъ га е други астрологъ опоменуо да неговори тако кадъ ние увѣренъ, одговорио е онъ врло досетљиво: „на сваки начинъ я волимъ казати да неће пропасти светъ, еръ ако не пропадне, онда ће сви люди казати да самъ я погодио и ви ће те кои кажете да ће пропасти, бити изсмејани; ако пакъ пропадне светъ, онда нема ко казати да самъ я слагао, а ви да сте имали право.“

Напредакъ у Америки.

О чудновато брзомъ напредованю североамерикански сѣдинѣни држава најясне сведоче она извѣстия, коя при свршетку сваке године управители поѣдини држава званично обнародую о станю земљѣ поверене њи овомъ управляю. Таково извѣстие губернатора државе Нюјорка изишло е прошле године, изъ когъ се види, да е само ова една држава коя е год. 1800 имала само 588.603, год. 1825. 1,616.458 а 1845 2,604.495 жителя, на свршетку 1855. год. већ имала 3,466.212 жителя. Вред-

ность иманя њиовогъ, састосѣегъ се изъ кућа, маюра или сеоски добара, марве, землѣдѣлски орудия и справа, зграда за фабрике, машина у овимъ фабрикамъ, сирови производа, и фабриката преценѣна е на 2203,010.609 долара илити талира сребрни. Они имаю свега 5077 цркви, кое цркве заедно са онимъ што е црквено иманѣ вреде 27,769.328 долара. У тимъ црквама има 2,141.159 седишта, а за свако, плаћа онај кои на њму седи на годину нешто у новцу. Самъ у овој едной држави Нюјорку излазило е 1855. год. 559 разни новина и повремени списания, кое све скупа имале су око 2,000.000 пренумеранта. — Войска ове едине државе имала е 335.000 уписани войника, кои су сви на 70 регименти, 28 бригада и 8 дивизиона поделѣни; али одъ целе ове наоружане и пописане народне войске само е 18500 люди подъ оружѣмъ, кои су униформирани и службу войничку чине, остали су кодъ свои кућа и само у случаю нужде позиваю се подъ оружје. Школа основни и виши явни и приватни учебни заведенија свакогъ рода имала е иста држава свега 11.883: у којима учило се те исте године ученика мушкогъ и женскогъ пола 951.932 имајући одъ 4 до 21 године узраста. На ове школе потрошила е држава Нюјоркъ 1855. год. 3,521.942 долара, и то на плату учителя 2,306.941 доларъ; а на остале потребе школске 1,215.001 доларъ. Кадъ ово човекъ чита и размисли, мора признати, да они кои мисле да ће новъ светъ у младој Америки стару Европу у образованости съ временомъ претећи, ово неговоре безъ довољногъ основа и да то потврђиванѣ да развитакъ човеческогъ рода јошъ и садъ еднako са сунцемъ одъ истога према западу напредуе, по овимъ штатистичнимъ датцима и доказима добилъ велику вероватность.

И р в и щ е.

— Еданъ парохъ говорио е таково слово, да су сви изъ цркве изишли, а само е една стара жена плачући остала. Пароху се чинило да она за то плаче, што јој се њгово слово допада, и упита е што плаче? „Ахъ зашто плачемъ питате ме, одговори баба, я самъ дала си на науку да буде парохъ, па ако буде такавъ као што си ти, онда на што самъ толике новце потрошила.“

— Докторъ едне морске лађе, кои е све болести са морскомъ водомъ лечио, падне у море, матрозъ кадъ га види повиче „утопи се нашъ докторъ у свою лекарију.“

— Еданъ путникъ приповеда да нема прилѣжнѣи жена одъ Саксонкиня. Оне, вели не само што се нестиде кодъ куће радити и што су добре кућанице, него и у театоръ кадъ дођу оне непрестано плету.

— Еданъ шегртъ брояо е едномъ 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. неколико пута, майстору се досади и упита га, шта то брой „Ахъ шта броймъ питате ме — броймъ, колико имали жена у нашој кући „па колико има“ упита майсторъ „Седамъ са майсторицомъ одговори шегртъ“. Майсторъ се наљути и стане га тући „Не, не“ викне шегртъ молећи, шестъ хтео самъ рећи, безъ майсторице“.

— У Бостону у Америци био е поодавна еданъ тако лепъ младић да му е власть забранила у цркву долазити; еръ кадъ онъ у цркву дође, све жене, и девојке окану се богомолѣ и гледе у њга.

Еданъ спаия пође у шетню и у путу сретне ед-ногъ старогъ шумара и запита га куда иде? Шумаръ му одговори, да иде доктору; ерѣ е нешто слабъ. Кадъ се спаия изъ шетнѣ врати, сретне се опетъ са шумаромъ, и упита га, ели му дао докторъ лекъ. „Е, одговори шумаръ, я га срето на капи градској, а онъ сто пута гори одъ мене изгледа, па зато нисамъ га ништа ни питао“.

— Године 1586 пошлѣ Филипъ II. едного младогъ принца кастилискогъ, да папа Сиксту V честита ступањъ на ово достоинство. Папа се нашао увређенъ збогъ тога, што е овако млада посланика Филипъ послао и рекне посланику. „Заръ Филипъ тако оскудѣва у людима, те ми е послао човека, кои јоште ни браде нема“ „Кадъ би мой краљ знао, рекне принцъ, да честь достоинства у бради лежи, онъ би вамъ послао јрца а не благородника као што самъ я“.

— Ибикусъ славни поета пође у шуму прошетати се, гди га айдуци убию. Кадъ су га они убити хтели, видно е онъ едно ято ждралова гди надъ њимъ леги, и звао ње у помоћ. После краткогъ времена дођу айдуци у варош и угледаю едно ято ждралова кое управъ у варош иђаше и подсмевајући се рекну „видите ово су они, кое е Ибикусъ у помоћ звао, они иду садъ да яве, да смо га ми убили“. Околостоећи чују то и власти яве, коя злочинце повата и осуди.

— Еданъ господињъ запита просјака одъ чега живи. „Кадъ би ти мене питао одъ чега умиремъ, могао би ти лакше одговорити; „ерѣ я умиремъ одъ глади“ одговори просјакъ.“

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

Подъ 6. ов. м. ВЛѢ 213 СЛѢ 104 изишла е височайша уредба о томе, како треба поступати при наплаћивану за извозну живу стоку.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Китайско правителство забранило е своимъ поданицима да нетргују више са Енглезима. Кои преступи ту забрану биће смрћу казниѣнъ.

— Руски министеръ инострани дѣла у едной ночи явио е енглескомъ правителству да између Русие и Персие никакавъ тайни уговоръ непостои. Енглеско правителство зачудило се овой услужности рускогъ министра.

— Руска царица (мати царева) писала е краљу неапольскомъ и савѣтовала да гледа да се поравна са Наполеономъ и да се Француској приближи. Краљ е благодарно на томе савѣту са особитимъ чувствама. А оће ли се повести за Францускомъ или неће ние ништа ни споменуо.

(Швайцъ) У Наенбургу бов се револуцие одъ стране краљваца; офицерско савѣтованъ држано е; и све су страже удвоене.

(Паризъ) Уговоръ е између Персие и Енглеске подписанъ и миръ е утврђенъ.

— На данъ кадъ е револуция 1848. год. почела (12. феб.) примѣтиле су се по парискимъ улицама неке мале побуне; збогъ чега е много њи позатворано. Само су едне новине „Сѣклъ“ славиле тай републикански данъ, и нису изашле тогъ дана.

О Г Л А С И.

ПРОДАЈА ДОБАРА.

(1—3) Долеподписани продае изъ слободне руке свое две куће у едной авлиі зовоме пређе кодъ „Грчкогъ Краља и Краљице“, заедно са земљомъ, едну башту, одъ тридесетъ фати ширине, а толико исто и дужине, на два лица, засађену добромъ лозомъ, и облагоуђенимъ воћкама у комшилуку г. Шафарика професора, браће Јокића и г. Лазића секретара преч. конзисторие београд.; три плаца у чаршии фишекѣнск. на лицу, два по 10 фати лице а по 20 дужине, и трећи 8 фати лице а 25 дужине; едну меану постоећу на Дунаву у Гроцкој съ две магазе, и едну кућу у Смедереву съ две собе и две сарачане съ еднимъ аромъ и баштомъ у Ђзавској Мали. —

Никола Ж. Райковић
Протокол. Врх. и Касац. Суда.

(4—5) Лаймъ или ленакъ за птице ватати добива се у трговини Алексе Местановића кодъ „тигра“

Јавна благодарностъ.

Господињъ Мајоръ Миша Анастасијевићъ поредъ сѣиногъ спремана о предстојој удадби свое кћери, поредъ великогъ трошка на сѣиномъ балу учинѣногъ, као и удомленю неки сиротни дѣвојка издржавану више сиротни фамилија, и убоги ученика; — приуговивши се постомъ и молитвомъ за свето причащение, и исповедивши се надлежномъ свомъ пароху, обдарио е истогъ при исповѣди съ 25 ₪ цес. дуката, на ту цѣль, да себи крстъ направи. — Кое му као великомъ штедроподателю и почитателю вере и закона, овимъ јавно благодари написани парохъ, желећи одъ Бога крѣпость здравља; и дуги животь, њму и њговој побожној фамилији.

Милошъ Сушићъ.

Стеништа су отворена :

При Суду вар. Београда надъ мас. поч. Ђорђа Поповића папуцие до 28. овогъ мес.

При Суду Окр. Крагуевачкогъ надъ масомъ поч. Николе Сридека 4. Марта

Продавање се :

Правителствени дућани у бив. кући г. браће Петронијевића даваће лицитандо и то 4. 5. и 6. Марта на три године подъ кирно.

Началничество Окр. Крушевачкогъ продаваће добра Миленка Говедаровића, Ђремије Гавриловића и Милете Марковића изъ Купаца 7. 8. и 9. Марта.

Управителство вар. Београда продаваће еданъ плацъ поч. Стоице Јовановића пандура оvd. 7. 8. и 9. Мар.

Меана правителствена у Страгарима 16. Марта даваће се лицитандо до Митрова дана 1858. год. подъ аренду.

Началн. Окр. Крагуевач. продаваће добра поч. Ивана Мимића изъ Трешњице 4. 5. и 6. Марта.

Началн. Окр. Алексинач. продаваће добра презадуженогъ Дмитрия Миялковича изъ Ягодине 18. 19. и 20. Мар.

Началн. Окр. Подринск. продаваће добра поч. Матие Васильвића изъ Крушия 5. 6. и 7. Марта.

Управит. вар. Београда продаваће заедничку кућу поч. Петра и Косте Каратиколића оvd. 28. 29. и 30. Марта.